דער אויסלענדישער מיניסטער פון דייטשלאנד איז א פריעדענס מענש

אין נויארק געפינען זיך איינינע מענ־שען וועלכע זיינען זעהר גוט און אינטים בעקאנט מיט דעם נייעם אויסלענדישען מיניסטער פון דייטשלאנד דר. קוהלמאן. מיט א פאאר פון דיעזע פרעזאנען האט א רעפארטער פון דער נויארק „טיימס" געהאט א געשפרעך, און זיי האבען איהם איבערגעגעבען זעהר כאראקטעריסטישע שטריכען פון דעם נייעם מיניסטער.

לויט זיין אפשטאמונג איז דר. קוהל־מאן נאר אן אנגלאפיל, און דאך האט מען אין איהם דעם פולסטען צוטרויען, אז ווען עס וועט קומען צו פערהאנדלונגען וועגען שלום וועט ער זעהן צו קריגען וואס מעהר חנחות פיר דייטשלאנד אין ניט פיר ענג לאנד. אין זיינע טענדענצען איז ער לי בעראל, און דאס איז ניט אזוי דאפיר ווייל ער גלויבט אזוי אויך אין ליבערא ליזם, זאנדערן דאפיר ווייל ער זעהט אז די צייט פארערט אזוי. ער איז זאגאר אויך א רעמאקראט אבער ניט פון דיא עקסטרעמע רעמאקראטען.

און אויסער אלעס דעם איז ער א העכסט אמביציעזער מענש. זיין פרעזע־ליבען „איך" וואלט ער וועלען אריינ־דרינגען אזוי חויך וויא ער קען נור. „דער העכסטער פרינציפ פיר איהם" — האט בעמעריקט א מאן וואס קען איהם זעהר גוט — איז „קוהלמאן".

ער איז איינער פון יענע מיליטערישע־טישע דייטשען וועלכע גלייבען דאך וועג ניט אין אמעריקא'ס מיליטערישער מאכט ער גלייבט ניט אז אמעריקא וועט אימ־שטאנד זיין אין פערלויף פון 6 מאנאט, אדער זאגאר א יאהר, זיך צוגרייטען מיט א מיליטערישע מאכט, און ביז יענער צייט, גלויבט ער, וועלען שיין די צענ־ראלע מעכטע האבען געזיעגט, און אמע־ריקא וועט דאן מרייען צו קריגען דאס בעסטע וואס זי וועט קענען אונטער ד־אומשטענדען זוען די פריעדענס פער־האנדלונגען, וועלען פארקומען.

און דאך, ניט קוקענדיג דערויף וואס ער דענקט אזוי וועגען אמעריקא, ווערט פעסט בעשטעטיגט, אז ער איז געווען איי־נער פון די וואס האבען ביטער געקעמפט געגען דעם אז דייטשלאנד זאל אפברעכען איהרע פריינדליכע בעציהונגען מיט אמע־ריקא, ער האט זאגאר נאכיי אפען ער־קלערהט, דאס זיין פאטערלאנד האט דא־מיט בעגאנגען דעם גרעסטען פעהלער זינט זיי זיינען אין דער מלחמה ארויין. ער איז שטענדיג געווען אין דער מיינונג, דאס אין דער „מלחמה נאך דער מלחמה" וועט דייטשלאנד זיך זעהר שטארק נויטהיגען אין דער פריינדשאפט פון אמעריקא, און אז דער פערלוסט פון אזא פריינדשאפט וועט זיך מוזען זעהר שטארק אפרופען אויף דעם דייטשען האנדעל, ווען דיא וועלט מארקעטס בכלל, און בעזאנדערס, דיא מארקעטס פון לאטיינישען־אמעריקא וועלען זיך צוריק עפענען נאך דער מלחמה.

און האלטענדיג זיך ביי דיעזער מיינונג איז קוהלמאן אויך געווען איינער פון די וואס האט בעקעמפט די אונבעגרענצע־טע סובמארין טהעטיגקייט פון דייטש־לאנד און עס פערשטעהט זיך אז ניט צו־ליעב דער ברוטאליטעט וואס דיעזער כאמפפס־מיטעל ענטהאלט אין זיך, זאג דערן דאפיר ווייל, ער האט אין דעם גע־זעהן א געפאהר פיר דייטשלאנד'ס צו־קונפט. ער האט אויך בעצייטענס פאר אויסגעזעהן די שפייז עמבארגא פון אמע־ריקא איבער דיא נייטראלע לענדער און האט פארארויסגעזאגט דיא רעזולטאטען וואס קענען דארפון ארויסקומען.

דר. קוהלמאן'ס הויפט צוועק אין לעבען איז יעצט — לויט דיא מיינונג פון איי־נעם וואס קען איהם זעהר גוט — צו וועג רען דיא הויפט פיגור אין דיא קומענדע פריעדענס פערהאנדלונגען, ער וועט אנ־ווענדען זיין גאנצע דיפלאמאטישע כראפט און איינפלוס, אז עס זאל קומען וואס פריהער צו שלום פערהאנדלונגען; ער וועט אבער צו דערזעלבער צייט אזוי שפיעלען זיין „גיים" אין מען זאל ניט קענען פערדעכטיגען דייטשלאנד אז זיא זוכט א שלום פאר אירגענד וועלכען פריין ער וועט אויך זאגאר ניט מאכען קיין איינדריק, אז ער וויל אז די אמלחמה זאל זיך שנעל ענדיגען.

פאן קוהלמאן בעלאנגט ניט צו די יונ־גערס, ניט נאך זיין אפשטאמונג און ניט נאך זיינע איבערצייגונגען. ניט נור פער לייקענט ער, ניט זיינע פריינדליכע נע־פיהלען צו ענגלאנד, זאנדערן ער בעריהמט זיך נאר נאך דאמיט גאנץ אפען. ער שפרעכט אזא פליסיגען ענגליש אז מען קען קוים דערקענען אז ער איז א דייטש, און דערצו גלייבט ער נאך צו טראגען קליידער נאך דעם ענגלישען סטייל, און מיט אלע זיינע אויסערליכע מאניערען איז ער זעהר שטארק עהנליך צו אן ענגלישען אריסטאקראט.

ער האט פערבראכט 8 יאהר אין ענג־לאנד, און ניט קוקענדיג דערויף וואס ער האט זיך געפיהלט זעהר פריינדליך צו ענג־לאנד, האט איהם אבער דאך ניט אפ־געהאלטען פון צו חבר'ן זיך מיט דיא איי־רישע רעוואליציאנערען, וועמען ער האט געהאלפען צו ארגאניזירען זיך געגען דער ענגלישער רעגיערונג. ער איז אין אלגע־מיין א מענש וואס ראכענט זיך זעהר שטארק מיט זיינע איינגענע איבערצייגונ־גען און מיט זיינע איינגענע אמבריציעס, ניט לאזענדיג זיך צו ווערען א מין ווערק צייג פון וועלכע ניט איז „הויכע פענס־טער".

זיין לעצטע וויכטיגע שטעלע וואס ער האט פערטראטען איז געווען אין קאנ־סטאנטינאפאל בלעם דייטשער אמבאסא־דאר. אין דייטשלאנד האט מען שטענדיג דיעזען אמט געהאלטען פאר א שווערען און ניט זעהר דאנקבארען. דיא טערקען האבען פון תמיד אן געקוקט אויף דעמ־לאנד מיט פערדראכט, אין ספעציעל זיינ־די מלחמה האט אויסגעבראכען, און ווען דיעזע צוויי לענדער זיינען מיליטעריש פערבונדען געווארען, האבען דיא טערקען אנגעהויבען שטארק מורא צו האבען, אז דייטשלאנד זאל זיך ניט נעהמען מישען אין זייערע אינערליכע אנגעלעגענהייטען און אין אזא מאמענט ווען עס האט זיך געפארערט א מענש וואס וואס זיין פריעזעליכען איינפלוס געוויגען דעם צו טרויען פון דיא טערקען, האט דייטשלאנד אחין געשיקט ניט קיין אנדערען ווי ר־טשארד פאן קוהלמאן. און דאס מערקווי־רדיגסטע דערביי איז, וואס אלע האבען גע־וואוסט אז קוהלמאן איז קיינמאהל קיין ריפלאמאט ניט געווען און עס האבען איהם געפעהלט אט די אלע פאלירטע מאניערען וואס שפיעלען אזא גרויסע ראלע אין דעם אמט פון אויסלענדישע מיניס־טעריום, ער וועט זיכער אנווענדען אלע מעגליכע מיטלען אום דיעזע אמבריציע צו פערווירקליכען, און אז ער איז שטארק אין פעהיג דאס אויסצופיהרען, וויל קיי־נער ניט לייקענען.

יעדער 10־ט פלעקעדזש פון
ווילסאנ'ס
פליגען פעדם
וועט פערטיגטען מעהר פליגען
ווי $8 ווערטה פון וועלכען
אנדערען קריעפערלאנען
פרעלעכצפעה

ריין צו האלטען, פארקויפט פון אלע דראגיסטען, גראסערים און דזשענע־ראל סטארס.

דייטשלאנד וועט זיך קיינמאהל ניט מי־שען אין דיא אינערליכע אנגעלעגענהיי־טען פון דיא טערקען, און אז דיא פריינד־ליכע פערבינדונגען זייערע וואס זיי האבען אויף דעם מיליטערישען פעלד, וועט קיינמאהל ניט פיהרען צו קיין אויפריינ־ליכע בעציהונגען אין זייער איינען לאנד. דאמיט האט קוהלמאן ביי דיא טערקען זעהר שטארק אויסגענומען, און האט פון ווי געוואונען מעהר צוטרויען וויא איר־גענד וועלכער פון זיינע פארגעגענער.

די אלע וואס קענען קוהלמאן'ען פער־זיכערען, אז ער וועט אין זיין נייעם אמט אויך זיין ערפאלגרייך, און אז ער וועט זיך ניט לאזען באסעווען ניט פון די יונ־גערס, און ניט פון קיין אנדער עלעמענט פון דער קייזערליכער סוויטע. זיין גרעס־טע אמבריציע, ווי געזאגט, איז צו ברענ־גען וואס שנעלער צו פריעדענס אונטער האנדלונגען, און עס זאל זיין אזוי שנעל וועהרענד ער אין ניט קיין אנדערער איז אין דעם אמט פון אויסלענדישע מיניס־טעריום, ער וועט זיכער אנווענדען אלע מעגליכע מיטלען אום דיעזע אמבריציע צו פערווירקליכען, און אז ער איז שטארק אין פעהיג דאס אויסצופיהרען, וויל קיי־נער ניט לייקענען.

אויף וואס מענשען קאנען זיך וועטען

דער מענש איז א געמבלער, איינע פון די פערשיעדענע זארטען געמבלינג איז דאס וועטען זיך.

שוין מיט פיעלע מויזענדער יאהרען צו־ריק האט די בערייהמטע בילד־שעהנע לאיס זיך פערוועט, אז זי וועט פערפיהרען דעם פיליאזאף קסענאקראטעס, וועלכער איז גע־ווען א קאלטער לונגען־לעבער און האט געפיהרט א נזיר־לעבען.

דער פיליאזאף האט געוואהנט אין א זליינעם קאמערל, אלס אין א געוויסען מאג איז די שעהנע לאיס אריינגעלאפען צו איהם מיט א געוואלד, אז זי ווערט פערפאלגט פון שונאים אין ער זאל איהר בעהאלטען ביי זיך. קסענאקראטעס האט פערשטאנען וועגען וואס דא האנדעלט זיך גד האט די שעהנע פערפיהרערישע פרוי אויפגענומען. האט מיט איהר צוזאמען געגעסען, האט געשלאפען מיט איהר אין דעמזעלבען קאמערל, אבער וויפיעל זי האט זיך געמאטערט איהם אויפצוריצען איז ארם איהר דאך ניט געלונגען. און די בילד שעהנע פרוי לעגען וועלכע קיין מאן האט ניט געקענט ביישטעהן דעם נסיון האט פערלייזרען איהר וועטע

אזא וועטע איז נאך בענגרייפליך, וואהרום יעדע שעהנע פרוי האלט פער־ריסען דעם נאן און מיינט אז אלע מע־נער מוזען ווערען פאר איהר די כפרה, אבער מענשען פערוועטען זיך אמאל אין ווילדע משוגה'דיגע וועטען וואס מאכען זיי אן פיעל צרות, דאך וועטען זיי זיך, ווייל די מענשען זיינען גענא־רענע געמבלער.

איינע פון די ווילדעסטע וועטען איז אמאל געמאכט געווארען אין רוים, ווען א געוויסער דאקטאר אקסלעפיא־דעם האט זיך פערוועט, אז ער וועט אין זיין גאנצען לעבען קיין מאל ניט זיין קראנק.

און וואס נאך מעהר וואונדער, עד האט די וועטע געוואונען, ער איז קיין מאל אין זיין לעבען ניט קראנק געווען און איז געשטארבען א זקן פון א סיבה, ער האט זיך אויסגעליטשט און איז אנידער געפאלען. און ווי מען דער־צעהלט, האט ער זיין וועטע געוואונען ווייל ער האט געפיהרט א רעגעלמעסי־גען לעבען.

ווי זאנדערבאר און ווילד אזא וועט־טע קען זיין, איז זי דאך וועניגסטענס א נוצליכע און העלפט פערלענגערן דעם לעבען: אבער אנדערע וועטען זיינען ניט נור ווילד און אונגלומפערט, זאג דערן אויך אנריש און שעדליך.

די בעריהמטעסטע נארישע וועטע פון דיעזען סארט איז געווען די וועטע פון דער שעהנער עגיפטישער קעניגין קלעאפאטרא מיט איהר געליעבטען אנ־טאניוס, אז וואס זי וועט אויפעסען ביי איין רינער וועט ווערמה זיין א מי־ליאן נאלד־רענדלאך.

נון, האט זי געלאזט צורייבען אין פולווער א קאסטבארען פערל, וואס זי האט אריינגעשאטען אין א גלאז ווין און האט עס אויסגעטרונקען.

עס זיינען אבער דא נאך אנדערע וועטען, וואו עס האנדעלט זיך ניט ווע נען געלד אליין, זאנדערן פון דעם איי־נענעם גליק און זאגאר פון לעבען.

אין דעם אונווערזיטעט פון אויפ זאלא, שייין, האט געשטודירט איין ארמער סטודענט, וואס האט געליטען פון ביטערע נויט און האט פשוט גע־שמאכט פון הונגער.

אין א געוויסען טאג איז ער מיט אנדערע חברים געאנגען דורכן גאס אלס עס איז פערביי געפאהרען א שעה־נע יונגע דאמע. די דאכטער פון הנ־גובערנאטאר, און די לוסטיגע חברה סטודענטען האבען זיך געוואלט פער־וועטען אין א היבשע סומע געלד ווער עס וועט וואגען א קוס צו טהאן דעם גובערנאטארס טאכטער פאר אלעמען אין די אויגען אין מיטען גאס.

אונזער ארעמער סטודענט איז געווען זעהר ווערגע אויף די עטליכע גראשען און ער האט אנגענומען די וועטע. מען האט אבגעווארט ווען דעם גובערנאטארס טאכטער איז אין א גע־וויסען טאג גענאנגען דורך'ן גאס איז דער בעלייטונג פון א דיענערין, דער סטודענט איז צוגענאנגען צו דער יונ־גער אריסטאקראטקע, האט איהר דער־צעהלט וועגען וואס דא האנדעלט זיך און געבעטן, זי זאל זיך לאזען פון איהם א קוס טהאן.

דער גובערנאטאר האט זיך דער־וואוסט פון דער געשיכטע און דער סטו־דענט האט אנפאנגען געהאט פון איהם גרויסע צרות: אבער דער סוף איז גע־ווען, אז דער ארעמער סטודענט האט מיט דעם שטאלצען גובערנאטארס טאכטער חתונה געהאט, זייט דעם קוס האט זי זיך אין דעם ארמען יונגען מאן פערליעבט.

ניט אלע וועטעס ענדיגען זיך אבער אזוי גליקליך. אין א שטערטעל אין רוסלאנד האט א פריסטאוו זיך פערוועט, אז ער וועט אויסטרינקען א טאפ בראנפען און אויפעסען דריי צעהנדליג הארט געקאכטע אייער. א רוסישער פריסטאוו קען טרינקען וואד־קא, נור דעם מאהל האט עס איהם פער־שאדעט און דעמזעלבען טאג איז ער געשטארבען.

אזעלכע וועטען איבער פרעסען, זויפען און אלערליי אנדערע משוגה'די־גע וועטען ווערען דא געמאכט זעהר אפט און כמעט אלע ענדיגען זיי זיך מיט אן אונגליק.

פון וועטען זיך שטאמט אויך ארויס דער לאטעריישפיעל, וואס איז פערבאטען אין אמעריקא אלס געמב־לינג.

דאס ערשטע לאטעריי שפיעל איז פארגעקומען אין גענוא, ווען זי איז נאך געווען א רעפובליק, איידער זי איז צו גענומען געווארען פון איטאליען.

אבער דארטען האט מען געשפעלט אין לאטעריי ניט צו געווינען געלד, נו צו ערוועהלען דעם סיטי מעיאר און די סענאטארען. מען האט אנגעשריבען אויף צעטעלאך די נעמען פון 110 אריסטאקראטען און א אינגעל מיט פערבונדענע איינען האט געמוזט ארויס ציהען 5 צעטעלעך, דיזע 5 וואס זיי־נען איהם אריינגעפאלען אין האנד, זיי נען געווארען די הערשער פון דער רע־פובליק.

זייט דאמאלס האט זיך אנגעפאנגען דער לאטעריי שפיעל אויסער וואס מען שפיעלט אין אלערליי ועטען. די מענ־שען אין דער גאנצער וועלט האבען האלט צו געמבלען.

דער גרויסער יחוס פון געקרוינטע קעפ

עקס־צאר ניקאלאיס עלטער־באבע ניט מעהר ווי א דיענסט־מויד; ווילהעלם „גראסמוטער" נאר אן אקטריסע.

ניט ווענינ געזונד און מיליאנען קאסט עס די רייכע אמעריקאנישע מיידלאך ביז זיי קויפען זיך איין אין די איראפעאישע אריסטאקראטיע און ניט ווענינ. קריכען הינט ארום די אווינען ביי א סך יענקישע בלוט פון קנאה צו די געוועזענע מיט וואנ־דערבילט, וואס האט פלוצלונג געקראגען בלויע בלוט און איז געווארען איין אונ־גאריישע גרעפין געשטי.

א קליינינקייט דער יחוס פון די באר־אנען, גרעפין, מארקיזען, לאלרדען און הערצאגען! איינער האט א יחוס־ברייף אזש פון מיטעל עלטער א צווייטענס אור עלטער זיידע איז געווען איין עדעלער רייב־ריטער און א דריטער שטאמט נאר אב פון קארל'ס דעם גרויסען א לייב־קוט־שער.

מיט דעם זעלבען יחוס בעצאהלט מען אוצרות געלד פאר טחייערע אראבלעס־ערד, וואס מוזען אויף אויסווייזען, פון וועלבען שטאל זיי שטאמען ארויס.

און דאס זיינען אלץ די קליינע אריס־טאקראטען, היינט וואו זיינען די נאר גרויסע? די הערשער איין, וואס זיינען זיך מתחתן נור צווישען זיך און אפילו אן עדעלער אריסטאקראט איז פאר זיי צו נייעדריג. דער יחוס פון די קייזער און קע־ניגע איז שוין נאר א געוואלטיגער. די ראמאנאוואס, די האהענצאלערן, די האבס־בורגער און ווי זיי הייסען דארטען אלע זיינען אויסגעקנאטען פון דייגע גין־גאלד עס איז ניטא אויף איר קיין ברעקעל פסול און זייערע מאטעס זייערע זייד־פער אלטער־עלטער זיידעס ביז דעם ערשטען שטאם־פאטער זיינען געווען נאלע מלכים. א קליינינקייט זייער יחוס!

נאר שטיעלערהייד ווייס מען, אז מיט דעם יחוס פון די איראפעאישע הערשער איז עס זעהר צרה'דיג. אז א געוועהנליכער האליץ־העקער איז אפט מעהר יחסן פאר זיי, ווארום א פשוט'ער מענש ווייס דאך כאטש ווער זיינע עלטערען זיינען, ביי די געקרוינטע הערשער אבער ווייסען זיי אפט אליין ניט ווער עס איז אייגנטליך מאמע; א יחוס ברויף גיט מען זיי טאקע א שעהנעס, אבער דער יחוס מעג זיין נאר א געפעלשטער.

א צום ביישפיעל, די געוועזענע צארס־קע פאמיליע פון רוסלאנד איז דאך געווים א יחסן'דיגע, ווארום אויב מען האט גע־וואלט זאגען אנדערש, האט עס געשמעקט מיט סיביר, פונדעסטוועגען ווייס מען גע־נוי, אז דער צאר מיט זיין גאנצע משפחה שטאמען אב פון — א לעטישע דיענסט־פון א פראסטען מוזשיק א טאכטער, וואס איז געווען דר ווייב פון א דראגונער סאלדאט.

עס איז געווען אין 1703 נאכדעם ווי פעטער דער גרויסער האט איינגענומען מארענבורג אין ליפלאנד, האט ער דער־ווען די טאכטער פון דעם מוזישיק סאר מעל סקאוראנסקי. זי איז געווען די ווייב פון א דראגונער סאלדאט אבער פעטער'ן איז עס ניט געווען קיין נפקא מינה ער האט זיך אין איהר פערליעבט, האט איהר מיטגענומען מיט זיך און זי איז געווען זיין פלגש 7 יאהר, ביז ער האט איהר אפיציעל ערקלערהט אלס זיין פרוי.

דיעזע אמאליגע דיענסט און די ווייב פון דעם דראגונער סאלדאט איז עס שפע טער געווען די קייזערין קאטהעריינא דיא ערשטע.

פון פעטערען האט קאטעריינא געהאט פיער קינדער און דעם מוזשיקס איינציג־לאך זיינען געווארען ניט נור די הערשער פון ריסלאנד, זאנדערן זיי האבען זיך נאך איינגעפלאנצט אין די קעניגליכע משפחות פון דייטשלאנד, האלאנד ענג־לאנד און פון אנדערע לענדער.

הייסט עס אז דער געוועזענער באר־טיושקא ניקאלאי איז נאך ניט אזא יחסן־וואהרים זיין עלטער באבע איז געווען א דיענסט און די ווייב פון א דראגונער סאלדאט.

מיט דעם יחוס פון די דייטשע קייזע־ליכע פאמיליע איז אויך פאר זיין על־טער באבע א געוועהנליכע אקטריסע און די איבערינע דייטשע קעניגע און פירס־טען זיינען כמעט אלע קינדער פון ליינקע ווייבער. דער גרויס הערצאג פון באדען שטאמט פון א פויערס א טאכטער מיט'ן נאמען שפאנעק, און אויף אלע אנדערע דייטשע קעניגע זיינען פון ליינקע טאטע מאמע.

ווי ווייט עס גרייכט דער יחוס פון דיא דייטשע הערשער, קען מען זעהען פון דעם ירושה שטרייט צווישען די פירסטען ליפע שאמבורגער און ליפע־ביסטערפעלד, די ערשטע בעווייזען אז די ביסטערפעלד זיי נען פשוטע ממזרים, נון בעווייזען אבער דיעזע מיט דאקומענטען אז די באבע פון פערבונדענע איינען האט געמוזט ארויס ציהען 5 צעטעלעך, דיזע 5 וואס זיי־נען איהם אריינגעפאלען אין האנד, זיי נען געווארען די הערשער פון דער רע־פובליק.

זייט דאמאלס האט זיך אנגעפאנגען דער לאטעריי שפיעל אויסער וואס מען שפיעלט אין אלערליי ועטען. די מענ־שען אין דער גאנצער וועלט האבען האלט צו געמבלען.

נאכם אברוה

(א בילד)

פון סענדער ראגינסקי

די שטיעלע נאכט האט אריינגענומען אין איהרע ארעמס די גרויסע שטאדט און פערוויינט אלעס אין שלאף.

עס שלאפען די גרויסע טענעמענט־הייזער מיט די פענסטער שווארץ פערקוקט אין הימעל ארויין; עס שלאפען די שמאָ־לע נאסען מיט די פעסער מיסט ביי די זייטען; עס שלאפען די עטליכע שווינד־וויכטיגע פארקס, מיט די צודארטע בוימ־לעף אין שאטענס פערהילט און עפעס אין א טיעפען סוד פערזונקען . . .

שטיל איז אויך אין די צימערען, וואו עס וואוינט חיה־רחל, די אלמנה, איהרע קינדער, פערהארייעטע, ליענען זיך א וואיעריי, ווי פון א געקוילעטען אפן, אט צושרייט עס זיך און צוריט שעס זיך מיט גרילצענדע טענער, אט פער נעהט עס זיך אין א הערצרייסענד מיע פען נעוויין.

נאר דער קול איז אזוי שטארק, איטמ־דיג, אז א טיעפע שניידענדע מרה שחורה פאלט אן אויף דער אלמנה. זי האט מורא מיט די גלידער ריהרען, נאר אט בעוועגט זי זיך און קרעכצענדיג קריכט זי ווידער אין אויהר נעלגער אראב און זוכט אויף פון וואכען ס'נעהט דער נעוויין.

דאס ווייטנס איהר עלטערע אינגעל פון א יאהר ועכצעהן.

צוואיוארפען ליענט ער אויפן בעט, די הענד צושפרייט, און, טרייסלענדיג מיט דעם גארגעל־קנאפ, וואס שטארצעט אויס פון זיין האלז, גיט ער ארויס פון זיך די מורא'דיגע שרעקליכע טענער.

זי הויבט איהם אן וועקען, ער הערט ניט, ער ווייגט אלץ מעהר און טיעפער, אז א שטיין קען צוגומען ווערען פון זיין נעוויין... נאר אט טהוט ער זיך אוואר־פ אויף א זייט און, ארויסצופליהען דורך די פענסטער. דער נעוויין שטארקט זיך, און עס גיסט זיך, ווי אן אומעטיגע טיעפ וועהמיטהיגע מעלאדיע פון עמיצענס האר צען ארויס.

דאס ווייטנס די קלענערע טאכטער דורכ'ן שלאף, א נאכצען טאג געארבייט, מיעד צובראכען געקומען אהיים, באלד איינגעשלאפען מיט א שווער געמיטה און יעצט ווייגט זי פון שלאף.

ס'כאפט זיך אויף פון שלאף די מו טער און עגטפערט מיט א קרעכצעריי, דערשלאפען פרעגענדיג:

— ווער ווייגט עס אזוי; הא? זעה, איף בעט דיך, זאג מיר וואס איז?..

זי קריכט פון איהר געלעגער אראפ, צינדט אן פייער און לאזט זיך דער געהן צום אדט פון וואכען ס'הערט זיך דער נעוויין.

פאר איהרע אויגען עגטפלעקט זיך דאס דארע בלאסע פערוואלקטע בעזיכט פון איהר איינגעדעם קינד, דאס מויל פער קריכט אן א זייט, און פון די האלב פער מאכטע אויגען פליסען ארויס טרעהרען..

די מוטער הויבט איהר אן וועגען: „וואס ווייגסט, טאכטער מיינע, הא?.. דאס יונגע מיידעל הויבט זיך אן אויס וואכען, ווארפט זיך פון איין זייט אויפן צווייטען, ווי נעיאגט פון עמיצען, און עגטפערט האלב פערשלאפען און הייזערינ

— ה'ס.. ה'ס. נארנישט, ער כעפ'ט זיך, דער באס, ער איז מישוגע געווארען, א גאנצען טאג מיי הארעוועט גארנישט.

— און זי צוכליפט זיך ווידער, ווארפענ דיג מיט'ן הארצען ארויף און אראב

ווען דאס מיידעל הערט אויף צו ווייי נען, נעהמט די מוטער צוריק צו איהר געלע נער

נאר אזוי שנעל ווי זי פערמאכט די אויגען ווי א גרויס געשריי און ראוועריי ריישט איהר צוריק פון שלאף, פון דאס ענ נע פערשטיקטע שלאף־צימער דערהערט זיך א וואיעריי, ווי פון א געקוילעטען אפן, אט צושרייט עס זיך און צוריט שעס זיך מיט גרילצענדע טענער, אט פער נעהט עס זיך אין א הערצרייסענד מיע פען נעוויין.

נאר דער קול איז אזוי שטארק, איטמ־דיג, אז א טיעפע שניידענדע מרה שחורה פאלט אן אויף דער אלמנה. זי האט מורא מיט די גלידער ריהרען, נאר אט בעוועגט זי זיך און קרעכצענדיג קריכט זי ווידער אין איהר געלעגער אראב און זוכט אויף פון וואכען ס'נעהט דער נעוויין.....

דאס ווייטנס איהר עלטערע אינגעל פון א יאהר ועכצעהן.

צוואיוארפען ליענט ער אויפן בעט, די הענד צושפרייט, און, טרייסלענדיג מיט דעם גארגעל־קנאפ, וואס שטארצעט אויס פון זיין האלז, גיט ער ארויס פון זיך די מורא'דיגע שרעקליכע טענער.

זי הויבט איהם אן וועקען, ער הערט ניט, ער ווייגט אלץ מעהר און טיעפער, אז א שטיין קען צוגומען ווערען פון זיין נעוויין... נאר אט טהוט ער זיך אויף אויף א זייט און, ארויסצופליהען דורך די פענסטער. דער נעוויין שטארקט זיך, און עס גיסט זיך, ווי אן אומעטיגע טיעפ וועהמיטהיגע מעלאדיע פון עמיצענס האר צען ארויס.

דאס ווייטנס די קלענערע טאכטער דורכ'ן שלאף, א נאכצען טאג געארבייט, מיעד צובראכען געקומען אהיים, באלד איינגעשלאפען מיט א שווער געמיטה און יעצט ווייגט זי פון שלאף.

ס'כאפט זיך אויף פון שלאף די מו טער און עגטפערט מיט א קרעכצעריי, דערשלאפען פרעגענדיג:

— ווער ווייגט עס אזוי; הא? זעה, איף בעט דיך, זאג מיר וואס איז?..

זי קריכט פון איהר געלעגער אראפ, צינדט אן פייער און לאזט זיך דער געהן צום אדט פון וואכען ס'הערט זיך דער נעוויין.

פאר איהרע אויגען עגטפלעקט זיך דאס דארע בלאסע פערוואלקטע בעזיכט פון איהר איינגעדעם קינד, דאס מויל פער קריכט אן א זייט, און פון די האלב פער מאכטע אויגען פליסען ארויס טרעהרען..

די מוטער הויבט איהר אן וועגען: „וואס ווייגסט, טאכטער מיינע, הא?.. דאס יונגע מיידעל הויבט זיך אן אויס

די שטיעלע נאכט האט אריינגענומען אין איהרע ארעמס די גרויסע שטאדט און פערוויינט אלעס אין שלאף.

עס שלאפען די גרויסע טענעמענט־הייזער מיט די פענסטער שווארץ פערקוקט אין הימעל ארויין; עס שלאפען די שמאָ־לע נאסען מיט די פעסער מיסט ביי די זייטען; עס שלאפען די עטליכע שווינד־וויכטיגע פארקס, מיט די צודארטע בוימ־לעף אין שאטענס פערהילט און עפעס אין א טיעפען סוד פערזונקען . . .

שטיל איז אויך אין די צימערען, וואו עס וואוינט חיה־רחל, די אלמנה, איהרע קינדער, פערהארייעטע, ליענען זיך א וואיעריי, ווי פון א געקוילעטען אפן, אט צושרייט עס זיך און צוריט שעס זיך מיט גרילצענדע טענער, אט פער נעהט עס זיך אין א הערצרייסענד מיע פען נעוויין.

נאר דער קול איז אזוי שטארק, איטמ־דיג, אז א טיעפע שניידענדע מרה שחורה פאלט אן אויף דער אלמנה. זי האט מורא מיט די גלידער ריהרען, נאר אט בעוועגט זי זיך און קרעכצענדיג קריכט זי ווידער אין איהר געלעגער אראב און זוכט אויף פון וואכען ס'נעהט דער נעוויין.

זי הויבט איהם אן וועקען, ער הערט ניט, ער ווייגט אלץ מעהר און טיעפער, אז א שטיין קען צוגומען ווערען פון זיין נעוויין... נאר אט טהוט ער זיך אויף אויף א זייט און, ארויסצופליהען דורך די פענסטער. דער נעוויין שטארקט זיך, און עס גיסט זיך, ווי אן אומעטיגע טיעפ וועהמיטהיגע מעלאדיע פון עמיצענס האר צען ארויס.

דאס ווייטנס די קלענערע טאכטער דורכ'ן שלאף, א נאכצען טאג געארבייט, מיעד צובראכען געקומען אהיים, באלד איינגעשלאפען מיט א שווער געמיטה און יעצט ווייגט זי פון שלאף.

ס'כאפט זיך אויף פון שלאף די מו טער און עגטפערט מיט א קרעכצעריי, דערשלאפען פרעגענדיג:

— ווער ווייגט עס אזוי; הא? זעה, איף בעט דיך, זאג מיר וואס איז?..

זי קריכט פון איהר געלעגער אראפ, צינדט אן פייער און לאזט זיך דער געהן צום אדט פון וואכען ס'הערט זיך דער נעוויין.

פאר איהרע אויגען עגטפלעקט זיך דאס דארע בלאסע פערוואלקטע בעזיכט פון איהר איינגעדעם קינד, דאס מויל פער קריכט אן א זייט, און פון די האלב פער מאכטע אויגען פליסען ארויס טרעהרען..

די מוטער הויבט איהר אן וועגען: „וואס ווייגסט, טאכטער מיינע, הא?.. דאס יונגע מיידעל הויבט זיך אן אויס

ווען איהר קויפט אן ארטי־קעל דערמאנט דעם „אידישען זשורנאל"

די נייע אויספארשונג אין ביילים פראצעס

פעטראגראד: —

ווי בעוואוסט האט די נייע רוסישע רעגיערונג זיך געגומען ענערגיש וויידער אויסצופארשען דעם ביילים פראצעס און די פינסטערע ראלע וואס דער בלוטיגער צאר און זיינע קנעכט האבען דיערביי גע־שפיעלט. די אויספארשונג איז נאך ניט געענדיגט, אבער שוין איצא איז זיכער, אז בשעת אלע איינצעלהייטען פון דער אויספארשונג וועלען געענדיגט ווערען וועט עס מאכען דעם גרעסטען איינדרוק אין דער גאנצער וועלט אלס א פאל פון געמיינע פעלשונגען און נידערטרעכטיגע מעשים, וואס האבען ניט זייער ביישפיעל אין דער וועלט געשיכטע פון געמיינהייט־טען.

עס איז שוין איצט פעסטגעשטעלט פאלגענדע טהאטזאכען:

„א גרויסער שטאב פון די פעהיגסטע אקראניקעס האבען כסדר נאכגעקוקט און נאכשפיאנירט אלע געשווארענע ריכטער א לאנגע צייט פאר אין בשעת דעם פרא־צעס.

אין דער צייט פון דעם פראצעס האט מען צוגעטשעפעט צו די געשווארענע ריכ־טער, כלומרשט בנגבה, די בלעטלעך פון דער שווארצער מאה. ווי בעוואוסט, איז אין ריסלאנד פערבאטען, אז געשווא־רענע ריכטער זאלען בשעת דעם פראצעס לעזען צייטונגען.

דער פאגראם אניטאטאר דער סטו־דענט גאלובעוו האט זיך אפט געזעהן מיט די געשווארענע ריכטער, וואס איז אויך געגען דעם געזעץ.

דער יוסטיץ־מיניסטער האט גע־שיקט קיין קיעוו צוויי הויכע בעאמטע פון דער אכראנע, וועלכע האבען בע־דארפט אכטונג צו געבען אויף דעם פרא־קוראר און די איבעריגע יוסטיץ־בעאמטע און זיי לערנען ווי אזוי צו טהון ביי יע־דען פאל.

ווי געזאגט, איז די אויספארשונג נאך ניט געענדיגט און ניט אלע פאקטען קענען שוין איצט פערעענטליכט ווע־רען.

ניט אידישע קרבנות פון ביילים פראצעס אויף הויכע שטעלעס

פעטראגראד: —

דער בעוואוסטער נאדזיראטעל קרא־סאווסקי, וועלכער האט דורך זיינע אויס־פארשונגען בעוויזען די אונשולד פון ביי־ליס, און האט דערפאר פערלוירען זיין שטעלע, איז איצט בעשטימט געווארען אלס הייפט אויספארשונגס־ריכטער פון קיעוו.

דער נאטשאלניק פון דער קיעווער פאליציי מיישטוק, וועלכער האט אויך ניט געגלויבט אין דער שולד פון ביילים און איז דערפאר פון דער רעגיערונג שטארק פארפאלגט געווארען, איז איצט געווארען דער הייפט־ריכטער פון דער שטאדט מי־ליציע אין ריגא.

דער גרויסער יחוס פון געקרוינטע קעפ

עקס־צאר ניקאלאיס עלטער־באבע ניט מעהר ווי א דיענסט־מויד; ווילהעלם „גראסמוטער" נאר אן אקטריסע.

ניט ווענינ געזונד און מיליאנען קאסט עס די רייכע אמעריקאנישע מיידלאך ביז זיי קויפען זיך איין אין די איראפעאישע אריסטאקראטיע און ניט ווענינ. קריכען הינט ארום די אווינען ביי א סך יענקישע בלוט פון קנאה צו די געוועזענע מיט וואנ־דערבילט, וואס האט פלוצלונג געקראגען בלויע בלוט און איז געווארען איין אונ־גאריישע גרעפין געשטי.

א קליינינקייט דער יחוס פון די באר־אנען, גרעפין, מארקיזען, לאלרדען און הערצאגען! איינער האט א יחוס־ברייף אזש פון מיטעל עלטער א צווייטענס אור עלטער זיידע איז געווען איין עדעלער רייב־ריטער און א דריטער שטאמט נאר אב פון קארל'ס דעם גרויסען א לייב־קוט־שער.

מיט דעם זעלבען יחוס בעצאהלט מען אוצרות געלד פאר טחייערע אראבלעס־ערד, וואס מוזען אויף אויסווייזען, פון וועלבען שטאל זיי שטאמען ארויס.

און דאס זיינען אלץ די קליינע אריס־טאקראטען, היינט וואו זיינען די נאר גרויסע? די הערשער איין, וואס זיינען זיך מתחתן נור צווישען זיך און אפילו אן עדעל